L'ombra de la Clara

Elisenda Pascual i Martí

Il·lustracions
Mercè Serra i Valls

Uranito

1a edició: Novembre 2016

Tots els drets reservats.
Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, sota les sancions establertes per les lleis, la reproducció parcial o total d'aquesta obra a través de qualsevol mitjà o procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic.

Copyright © 2016 by Elisenda Pascual i Martí
Copyright © 2016 by Mercè Serra i Valls de les Il·lustracions
All Rights Reserved
Copyright © 2016 *by* Ediciones Urano, S.A.U.
Aribau, 142, pral. - 08036 Barcelona
www.uranito.com

ISBN: 978-84-16773-22-0
E-ISBN: 978-84-16715-69-5
Depósito legal: B-20.294-2016

Fotocomposició: Ediciones Urano, S.A.U.

Imprès per UNIGRAF, S.L.
Avda. Cámara de la Industria 38 - 28938 Móstoles (Madrid)

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

A la meva mare, el meu pare i el meu germà per creure en mi.

A tu, Nico. Pel teu suport incondicional, que m'ha donat ales en aquesta aventura.

I a totes les Clares amb què camino i que acompanyo a vestir les seves ombres amb papallones de llum.

L'ombra de la Clara

Elisenda Pascual i Martí

Il·lustracions Mercè Serra i Valls

Uranito

La Clara té por de la nit.
Hi ha una cosa que la neguiteja: una ombra
fosca i llefiscosa que no la deixa descansar.
I, a més, li ha pres el somriure!
L'acompanya a tot arreu des que va
començar a jugar amb aquell amic
tan amic de la seva família.

A la Clara no li agrada
com ell la toca.
No és com quan juguen
amb els seus amics
i les seves amigues
a tocar-se el cos.
Ell és un adult,
i cada cop que
li posa les mans
a sobre, sent
com l'ombra es
fa més i
més gran.

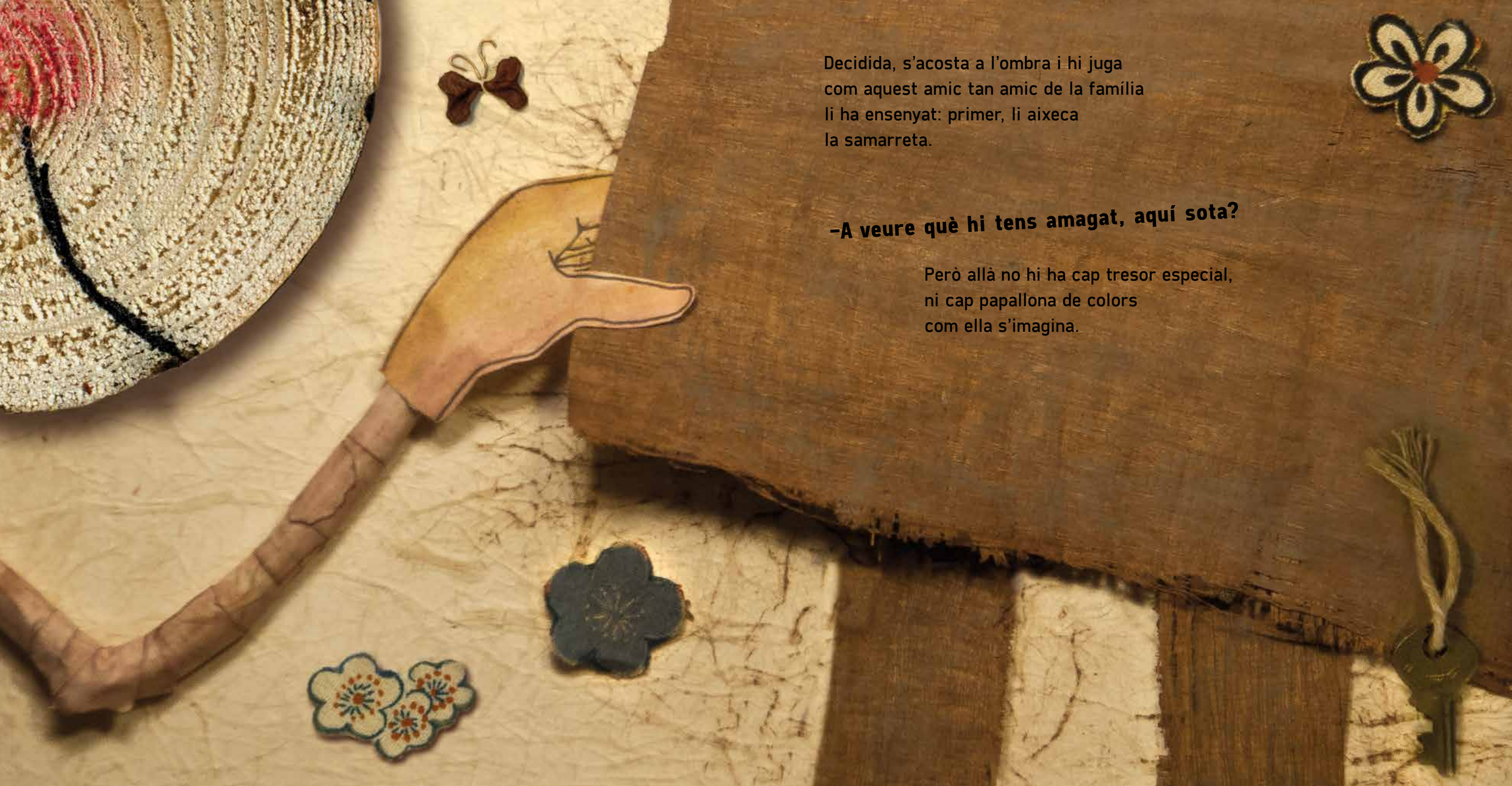
Un matí, cansada que la segueixi
a tot arreu, decideix que vol trobar
què és el que amaga aquesta ombra.
La Clara sap que guarda alguna
cosa que ha de descobrir.
Així que decideix
jugar al *joc d'explorar*,
com li ha ensenyat aquell amic
tan amic de la seva família.
Cada cop que es queden a soles,
ell li explica que pot ajudar-la a
descobrir el secret que li tornarà
el somriure i li traurà la por.
La Clara hi confia perquè és un adult
i la seva família li ha dit que les
persones adultes **sempre** tenen raó.
Però el somriure mai torna després
de jugar amb ell.

Aquell matí, en llevar-se i mirar-se al mirall,
s'acosta per observar-la de prop i descobreix
que aquella ombra s'assembla a algú que coneix...
Ai las! S'assembla a ella!

–És la meva ombra!
Així em serà més fàcil
saber on mirar!
–diu, il·lusionada.

Decidida, s'acosta a l'ombra i hi juga
com aquest amic tan amic de la família
li ha ensenyat: primer, li aixeca
la samarreta.

–A veure què hi tens amagat, aquí sota?

Però allà no hi ha cap tresor especial,
ni cap papallona de colors
com ella s'imagina.